Р Е Ш Е Н И Е

№ 201 09.02.2024 г. град *****

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд- гр.*****,
На девети януари две хиляди двадесет и четвърта година,
в публично съдебно заседание, в следния състав:

Председател: А. Стефанова

Секретар- Ивалина Станкова,
като разгледа докладваното от председателя административно дело № 167 по описа за 2023 година на съда, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по Раздел I, Глава десета от АПК, във връзка с чл.118 от КСО.

Образувано е по жалба на М.Л.В., ЕГН: ********** ***, подадена чрез адвокат С.Г.С. и адвокат Е. Д. Д.- ВАК, с посочен по делото съдебен адрес:***, офис 301А срещу Решение № 2153-25-34/03.08.2023г. на Директора на ТП на НОИ-гр.*****, с което е потвърдено Разпореждане № 251-00-1459-5/03.07.2023г., издадено от Н.Ц.– ръководител на осигуряването за безработица, с което на основание чл.54ж, ал.1 от КСО, във връзка с чл.11, пар.3, б. „а“ и чл.65, пар.2 от Регламент /ЕО/ №883/2004г. на Европейския парламент и на Съвета за координация на системите за социална сигурност от 29.04.2004г. на М.Л.В. е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО.

В жалбата като основание се навежда неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Навежда се нарушаване на чл.35 от АПК, чл.36, ал.1 от АПК, чл.9,ал.1 и ал.4 от АПК. Излага се становище, че в оспорения акт липсват мотиви на органа относно преценката на последния за определяне на центъра на жизнените интереси на оспорващия В., на държавата на неговото пребиваване и държавата на престоя. Излагат се подробни доводи, обосноваващи, че при определянето на неговото пребиваване, не е извършена цялостна оценка на всички факти и обстоятелства, съобразно критериите, изложени в чл.11, пар.1 от Регламент №987/2009г. на ЕП и на Съвета. Излага се твърдение че оспорващият В., разполага със собствено жилище в Р.България, като временният му престой с цел работа в К.Великобритания и ****е във връзка със събирането на достатъчно финансови средства за ремонт и обзавеждане на имота. Излага се твърдение, че през целия период на заетост в К.Великобритания и ****оспорващият е имал постоянен и настоящ адрес на територията на Р.България и не е имал

желание постоянно да се установи в посочените държави. Навежда се, че оспорващия В. е с непрекъснати здравноосигурителни права в Р.България, като има личен лекар и се е лекувал само и единствено на територията на последната. Излага се твърдение, че причината В. да живее постоянно в Р.България в периода 2011-2022г. е, че същият е полагал непрестанни грижи за своята майка, поради влошеното и здравословно състояние. Навежда се, че в периода на заетост на оспорващия в К.Великобритания и Франция, същият е данъчно-задължено лице в Р.България и е пребивавал повече от 183 дни на територията на Р.България, като посочените обстоятелства не са изследвани от органа в хода на производството. Не е изискано също така от страна на органа и становище от ТД на НАП относно обстоятелството-дали оспорващият В. е местно лице за данъчни цели в Р.България, който е един от критериите по чл.11, пар.1 от Регламент №987/2009г. на ЕП и на Съвета за определяне на пребиваването. Излага се твърдение, че с прекратяването на заетостта си в К.Великобритания и Франция, оспорващият В. не е продължил да живее там, а престоят му за времето на трудовата му заетост има временен характер. Излагат се доводи, обосноваващи че претендираното обезщетение за безработица от В. е следвало да бъде поискано по реда и при условията на действащото българско законодателство, в съответствие с приложимите европейски регламенти. Моли се оспореното Решение и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени като незаконосъобразни и преписката да се върне на компетентния орган за ново произнасяне по подаденото от М.Л.В. заявление. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващия се явява лично и с адвокат С.Г.С. ***, който поддържа жалбата на наведените в нея основания и доводи. Излага становище за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство и за липса на преценка от страна на органа на всички обстоятелства относно критериите по чл.11, пар.1 от Регламент №987/2009г. на ЕП и на Съвета при определянето на държавата на пребиваване за оспорващия. Представя писмена защита, в която се излагат същите доводи, описани в жалбата. Навежда се че ТП на НОИ не са спазили процедурата при определяне на пребиваването, тъй като не са изпратили до компетентния орган в ДЧ структуриран ел.документ СЕД Н005 „Искане за определяне на пребиваване“ и не са получили СЕД Н006 „Отговор на искане за определяне на пребиваване“ посредством системата за електронен обмен на документи за социална сигурност EESSI. Излагат се подробни доводи, обосноваващи издаването на оспореното Решение и потвърденото с него Разпореждане при неправилно приложение на материалния закон. Моли жалбата да бъде изцяло уважена.

Ответникът по оспорването – Директор на ТП на НОИ РУ „СО” гр.***** в съдебно заседание се представлява от гл.юрисконсулт К., който счита жалбата за неоснователна. Излага становище че от така събраните по делото доказателство по делото по несъмнен начин се

установява че оспорващия няма право на обезщетение. Представя писмена защита, в която се излагат подробни доводи, обосноваващи че оспореното Решение и потвърденото с него Разпореждане, с които на М.Л.В. се отказва отпускане на обезщетение за безработица са издадени при правилно прилагане на приложимите материално-правни разпоредби. Моли се жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на оспорващия.

От събраните по делото доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното:

С подадено на 18.11.2022г. до ТП на НОИ-***** Заявление /ПОБ/№ 251-00-1459/18.11.2022г. М.Л.В. е поискал да му бъде отпуснато парично обезщетение за безработица. Към заявлението си В. е приложил копие от документ с данни за лична банкова сметка, *** - 2 бр. и копие на преносим документ U1 от Великобритания, издаден на 16.09.2022 г. В последния декларирал, че е упражнявал трудова дейност в друга държава - ****за периода от 10.10.2022 г. до 15.11.2022 г. и през периодите 11.05.2020 г. -29.11.2020 г. и 13.04.2021 г. -03.09.2022 г. във Великобритания. С писмо изх. № У-251-00-1459-1/21.11.2022 г., получено на 22.11.2022г. от г-н В. е изискано представянето и на други документи. В тази връзка с Разпореждане № 251-00-1459-1/21.11.2022 г. на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО производството по отпускане на ПОБ, образувано по заявлението на В. е спряно. Със справка с вх. № 251-00-1459-2/28.11.2022 г. от г-н В. са приети следните документи: Заявление за удостоверяване на осигурителни периоди и доходи от друга държава-членка на ЕС със СЕД U002 и U004 - ДЧ Франция; Декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004; Копие на документи от ДЧ ****- 4 бр. и Копие на документ за самоличност. С оглед на приетите документи с Разпореждане № 251-00-1459-2/28.11.2022 г. на основание чл. 55 от АПК производството за отпускане на ПОБ е възобновено. На 29.11.2022 г. със СЕД U001СВ и СЕД U003 е изпратено запитване чрез системата за електронен обмен на социално осигурителна информация EESSI за издаване на СЕД U017 и СЕД U004 от компетентната институция (КИ) на ДЧ на ЕС - Франция, за определяне право, период и размер на ПОБ /случай 2968549/. Към искането са приложени и представените от г-н В. документи от ДЧ на ЕС - Франция. В тази връзка с Разпореждане № 251-00-1459-3/30.11.2022 г. на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО производството по заявлението на В. за отпускане на ПОБ отново е спряно. На 07.06.2023 г. по случай 2968549 чрез система за електронен обмен на социално осигурителна информация EESSI са получени СЕД U017 и СЕД U004, издадено от КИ на ДЧ на ЕС - Франция. От последните се установило, че М.Л.В. е полагал труд във ****през

периода от 10.10.2022 г. до 15.11.2022 г., като за основание за прекратяване на заетостта е вписано „дата на изтичане на договора“. При така постъпилите данни с Разпореждане № 251-00-1459-4/26.06.2023г. на основание чл. 55 от АПК производството по заявлението на В. е възобновено. Разпореждането е получено на 10.07.2023 г. При извършена проверка в информационния масив на НОИ, на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО подавани с декларация образец № 1, било установено че за В. няма подадени данни за осигурителни периоди от 01.06.2010г. като осигурено лице за фонд „Безработица“ на някое от основанията на чл.4, ал. 1 и/или на чл. 4а от КСО. Въз основа на данните, съдържащи се в представения от В. документ U1 от Великобритания, издаден на 16.09.2022 г. в оригинал, който е приложен в досието. От него е видно, че г-н В. е имал трудова заетост във Великобритания през периодите 17.08.2011 г.- 04.02.2012 г., 23.05.2012 г. - 18.11.2012 г,, 24.04.2013 г. - 15.09.2013 г., 15.04.2014 г. - 01.11.2014 г., 11.04.2015 г. - 15.11.2015 г,, 15.04.2016 г. - 25.09.2016 г,, 15.04.2017 г. - 05.11.2017 г., 11.04.2018 г. - 25.11.2018 г., 25.02.2019 г. - 20.10.2019 г., 11.05.2020 г. -29.11.2020 г. и 13.04.2021 г. - 03.09.2022 г. и за тези периоди е бил осигурен по законодателството на Великобритания.

Въз основа на събраните в производството данни на 03.07.2023г. е издадено Разпореждане № 251-00-1459-5/03.07.2023г., издадено от Н.Ц.– ръководител на осигуряването за безработица. С посоченото Разпореждане на М.Л.В. е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО на основание чл.54ж, ал.1 от КСО, във връзка с чл.11, пар.3, б. „а“ и чл.65, пар.2 от Регламент /ЕО/ №883/2004г. на Европейския парламент и на Съвета. В разпореждането като мотиви е прието че съобразно събраните в производството данни „държава по пребиваване“ по смисъла и съобразно критериите на чл.11, пар.1 от Регламент №987/2009г. на ЕП и на Съвета за заявителя М.Л.В. не се явява Р.България, тъй като В. не изпълнява критериите, залегнали в посочената разпоредба и на основание последното В. няма право на парично обезщетение за безработица. Посоченото Разпореждане е изведено с изх.№1059-25-2443/04.07.2023г. /стр.38/ и връчено на В. на 10-07.2023г., съгласно приложеното по делото известие за доставяне /стр.39/.

Разпореждането е обжалвано от М.Л.В. по административен ред пред Директора на ТП на НОИ-***** с жалба с вх.№1012-25-46/13.07.2023г.

По така подадената жалба на 03.08.2023г. Директорът на ТП на НОИ-***** е постановил Решение № 2153-25-34/03.08.2023г., с което е потвърдил Разпореждане № 251-00-1459-5/03.07.2023г., издадено от Н.Ц.– ръководител на осигуряването за безработица.

В решението като мотиви е прието че за М.Л.В. като държава по последна заетост се явява ****и следователно институцията на тази държава се явява компетентната такава, която следва да отговаря за предоставянето на обезщетението на В.. По отношение на специалните

правила, представляващи изключения от общия принцип, регламентирани в чл. 65, § 2 от Регламент № 883/2004 е прието че посочената разпоредба е неприложима по отношение на В., тъй като е налице завръщане в държавата му на произход след прекратяване на трудовата му дейност във ****и Великобритания, където е пребивавал във връзка с дейността си. Прието е че Република България не е държава - членка по пребиваване по време на последната заетост на г-н В..

Решение № 2153-25-34/03.08.2023г. е издадено от Н.М.-началник на отдел „Административен“ в ТП на НОИ-*****. Съгласно приложената по делото Заповед №1015-25-19/07.02.2020г. на Директорът на ТП на НОИ-*****-П.С. длъжностното лице Н.М. -началник на отдел „Административен“ е оправомощена да осъществява правомощията на Директор на ТП на НОИ при отсъствието на П.С..

Решение № 2153-25-34/03.08.2023г. на Директорът на ТП на НОИ-***** е съобщено на М.Л.В. на 09.08.2023г., видно от приложените по делото известие за доставяне /стр.31/ и съпроводително писмо с изх.№ 1012-25-46#1/03.08.2023г.

Жалбата на М.Л.В. срещу посоченото Решение и потвърденото с него Разпореждане е подадена до Административен съд-***** по пощата на 23.08.2023г., съгласно представените по делото известие за доставяне /стр110 /и системен бон за заплатена услуга за пощенска пратка на „Български пощи“ ЕАД /стр.111/.

Не се спори по делото, че за периода от 10.10.2022г. до 15.11.2022г. М.Л.В. е полагал труд при френски работодател, за което са му внасяни осигуровки във Франция, а за периода от 13.04.2021г. до 03.09.2022г. е полагал труд във Великобритания за което са му внасяни осигуровки във Великобритания.

Съгласно представеното от В. по преписката заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава-членка на ЕС със СЕД U002 /стр.55/ по делото Договорът на М.Л.В. с френския работодател EUROPE RECOLTES е прекратен считано от 16.11.2022г.

Не се спори, че оспорващия В. след прекратяване на трудовият му договор на 16.11.2022г. не е подавал заявление за обезщетение във Франция, като същият е подал такова единствено в Р.България.

Съгласно приложените по делото ТД №42/28.07.2023г. и справка от ИС на НАП /стр.92/ М.Л.В. работи по трудово правоотношение в дружество „Брейн тръст секюрити“ ООД гр.Пловдив, с място на работа в гр.*****.

От приложения по делото НА №161,т.II,рег.№3056,д.№254 от 08.06.207г. М.Л.В. е собственик на жилище №13 в сграда находяща се в гр.**********.

Видно от посочения НА и от приложеното по делото удостоверение за наследници М.Л.В. е с постоянен адрес:***, между него и Л.М.В.е

налице родство майка и син, като постоянния адрес на неговата майка Л.М.В.също е гр.**********. Видно от приложените по делото Епикризи Л.М.В./стр.23,25/ е с диагнози: 1.*********.От приложеното по делото удостоверение по делото се установява че В. има разкрита в **** клон ***** основна банкова сметка, ***/***/ЕС по която е получавал заплатата си по време на последната си заетост в Р.Франция. От приложените по делото справки от ИС на НЗОК /стр.21,22/ по делото се установява че В. има личен лекар д-р Г.Г.в ГППМП Медика 9 ООД гр.***** и е с непрекъснати здравоосигурителни права, което показва че същият е ползвал здравни услуги в Р.България.

От приложеното по делото Писмо с изх.№ЕП-1698/30.08.2023г. на НАП по делото се доказва че М.Л.В. за периода от 2012г. до 2022г. е подал ГДД по чл.50 от ЗОДФЛ за 2022г. като е декларирал доход от трудово правоотношение с код101 с платец „Про Форс ООД-Великобритания“.

От показанията на разпитания по делото свидетел В.Б.по делото се установява че полаганата от В. работа първо във Великобритания и после във ****е била временна с цел, със средствата получени от нея да направи ремонт на притежаваното от него жилище в гр.***** и да се грижи за болната си майка. В показанията си свидетеля потвърждава, че В. живее заедно с майка си, като по време на последната си заетост във ****е получавал заплатата си в българска банка. От показанията на свидетеля Р.Р.се установява, че В. живее заедно с майка си в притежаваното от него жилище в гр.*****, като полага грижи за нея, тъй като същата е болна. Установява се, че заетостта му във Великобритания е била временна с чести връщания в България. Последната заетост на В. във ****е в рамките на около един месец.

Така установената фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени и гласни доказателства.

При така установеното от фактическа страна съдът след като извърши служебна проверка съгласно чл.168 от АПК, прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу административен акт, който подлежи на съдебно оспорване и при спазване на законния 14-дневен срок за обжалване.

Оспореното Решение № 2153-25-34/03.08.2023г на Директора на ТП на НОИ-гр.***** и Разпореждане № 251-00-1459-5/03.07.2023г са издадени от материално и териториално компетентни органи, при спазване на законовите изисквания за форма и съдържание.

По отношение на съответствието на оспорения акт с материалния закон съдът намира следното:

М.Л.В. е гражданин на Република България, която е държава-членка на ЕС. Предвид това, както и обстоятелството, че последната трудова заетост на лицето е била в държавата- членка на ЕС Франция, различна от

държавата -членка Р.България, която е сезирана със заявлението на В. за ПОБ, то спрямо него относимите правни норми са в Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Специалните правила, представляващи изключения от общия принцип по чл. 11, § 3 от Регламент № 883/2004, че ДЧ по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, са тези регламентирани в чл. 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004. Съгласно чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004.“…Напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице е пребивавало в държава-членка, различна от компетентната държава-членка и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава-членка, се поставя на разположение на службите по заетостта в държавата-членка по пребиваване… „

Съгласно Решение № U3 от 12.06.2009г. относно обхвата на понятието „частична безработица“, приложимо по отношение на безработните лица, упоменати в чл.65, пар.1 от Регламент /ЕО/ №883/2004г. на Европейския парламент и на Съвета, на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност в т.3 от Решението „… Ако при отсъствието на каквото и да е трудовоправно договорно отношение дадено лице вече не поддържа никаква връзка с държавата – членка на заетост /например понеже трудовоправното договорно отношение вече е прекратено или срокът му е изтекъл/, то се разглежда като напълно безработно в съответствие чл.65,пар.2 от посочения регламент, а обезщетенията се предоставят от институцията по местопребиваване. С цел определяне пребиваването на лицето се съобразяват критериите, заложени в разпоредбите на чл.11,пар.1 и пар.2 от Регламент №987/2009 на Европейския парламент и на Съвета за установяване процедурата по прилагане на Регламент /ЕО/ №883/2004г.

Посочената Административната комисия за координация на системите за социална сигурност по силата на чл.72 от същия регламент, разрешава въпросите, свързани с тълкуването, произтичащи от разпоредбите на този регламент и регламента по прилагането му и улеснява еднаквата прилагане на Общностното право. Цитираното по-горе решение е публикувано в Официален вестник на ЕС от 24.04.2010г.

От всички събрани по делото доказателства по несъмнен начин по делото се установи, че съществувалото с френския работодател трудовоправното договорно отношение на В. е прекратено на 16.11.2022г., че към деня на подаване на заявлението -18.11.2022г. В. няма връзка с

държавата-членка по последната му заетост, през целия период след подаване на заявлението си живее на постоянния си адрес в гр.*****, не са налице данни да е работил в друга ДЧ на ЕС, като 7 м. по-късно на 28.07.2023г. е започнал работа в Р.България при български работодател с място на работа в гр.*****.

В случая по отношение на В. са изпълнени условията по горепосоченото Решение № U3 от 12.06.2009г., същият следва да се разглежда като напълно безработно лице по смисъла на чл.65,пар.2 от Регламент /ЕО/ №883/2004г. и по отношение на него следва посочената разпоредба да намери приложение.

Легалната дефиниция на понятието "пребиваване" се съдържа в чл. 1, §3, б. "й" от цитирания Регламент - мястото, където лицето обичайно пребивава. Под понятието „държава-членка от ЕС по постоянно пребиваване“ следва да се разбира държавата, в която работникът, макар и зает в друга държава членка от ЕС, продължава да живее и където обичайно се намират центърът на неговите интереси. Критериите, въз основа на които се определя центъра на интересите на едно лице се регламентират от чл.11,пар.1 и пар. 2 от Регламент №987/2009, съгласно т.3 от Решение № U3 от 12.06.2009г на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност, като изброяването е примерно, а не изчерпателно. В тази насока Решение №12598/25.09.2019г. по ад.д.№1320682018 на ВАС, Решение№222/08.01.2019г. по ад.д.№8158/2018 на ВАС.

В случая от събраните по делото доказателства /писмени и гласни/ по делото се установи, че пребиваването на В. в ДЧ - *******е обусловено единствено от съществуването на трудовото правоотношение, че упражняваната от него дейност е била с временен характер, че неговото семейство и роднински връзки са в Р.България, като след завръщането си от ****същият живее в собственото си жилище, на постоянния си адрес в гр.*****. Установи се също така, че В. е подавал декларация по чл.50 от ЗОДФЛ за 2022г. в Р.България с цел данъчно облагане в последната. На основание всичко изложено всички критерии по чл.11,пар.1 б.“б“ от Регламент №987/2009 по отношение на В. се явяват изпълнени.

Едновременно с гореизложеното, съгласно разпоредбата на чл.11, пар. 2 от Регламент №987/2009 решаващо при определянето на действителното място на пребиваване на лицето е намерението на лицето, произтичащо от всички факти и обстоятелства, посочени в параграф 1 и особенно причините за преместването на лицето.

От всички събрани по делото доказателства /писмени и гласни/, съдът приема за доказано по делото, че причината лицето М.Л.В. да се върне в Р.България е да живее и работи в гр.*****, за да се грижи за болната си майка Л.М.В.и вложи парите си в ремонт на единствено притежаваното от него жилище в гр.*****.

По изложените съображения съдът намира, че при прилагане на критериите по чл.11,пар. 2 от Регламент №987/2009 по делото се доказа, че действителното място на пребиваване на лицето М.Л.В. е Р.България и след прилагане на реда по чл.65, пар.2 от Регламент /ЕО/ №883/2004г., предвид т.3 от Решение № U3 от 12.062009г. Р.България следва да се определи като държава на пребиваване на оспорващия, при последна негова заетост във Франция, поради което българската институция - НОИ е компетентната институция за предоставяне на обезщетение за безработица на В. за осъществяваната от него дейност в другите ДЧ на ЕС. Следва заявлението на В. да бъде разгледано по същество със зачитане на осигурителния стаж и доход при определяне на обезщетението при държава-членка на ЕС, в съответствие с приложимите европейски регламенти затова.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 2153-25-34/03.08.2023г на Директора на ТП на НОИ-гр.***** и потвърденото с него Разпореждане № 251-00-1459-5/03.07.2023г на Н.Ц.– ръководител на осигуряването за безработица за постановени при неправилно приложение на материалния закон и като такива следва същите да бъдат отменени.

Предвид на това, че естеството на въпроса не позволява решаването му по същество, следва преписката да бъде изпратена на съответния компетентен орган за произнасяне по заявлението на В., съобразно указанията дадени в настоящото решение по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на правния спор, следва искането на оспорващия за присъждане на разноски да бъде уважено. Съдът приема за основателно възражението на ответника за прекомерност на възнаграждението на процесуалния представител на оспорващия, тъй като същото се претендира над двойния размер по чл.8,ал.2т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. Следва на основание чл.120,ал.2 от КСО на оспорващия да бъдат присъдени разноски в размер на 500 лева, определен съобразно размера по чл.8,ал.2т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. като възнаграждение, за един адвокат.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2, пр.2, чл.173 ал.2, пр.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 2153-25-34/03.08.2023г на Директора на ТП на НОИ-гр.***** и потвърденото с него Разпореждане № 251-00-1459-5/03.07.2023г на Н.Ц.– ръководител на осигуряването за безработица, с което на основание чл.54ж, ал.1 от КСО, във връзка с чл.11, пар.3, б. „а“ и чл.65, пар.2 от Регламент /ЕО/ №883/2004г. на Европейския парламент и на Съвета за координация на системите за социална сигурност от 29.04.2004г. на М.Л.В.

ЕГН: ********** *** е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО.

ИЗПРАЩА, като правно действие, административната преписка по Заявление /ПОБ/№ 251-00-1459/18.11.2022г. на М.Л.В. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ-***** за произнасяне по същество, в законния срок, от влизане в сила на настоящото решение, съобразно указанията дадени в мотивите на настоящото решение по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ-***** да заплати на М.Л.В. ЕГН: ********** *** разноски по делото в размер на 500 /петстотин/ лева.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.119 от КСО.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Председател: